Soudní dvůr správní uznal, že »nemůže býti pochybnosti o tom, že konfekcionáři oprávněni jsou prodávati částky oděvu, jež na jich objednávku zhotoveny nebo změněny byly oprávněnými řemeslníky a nečiní při tom též po stránce právní rozdílu, byl-li příkaz ku zhotovení nebo změně dán vzhledem nebo bez ohledu k určité příležitosti prodeje, tedy ku př. proto, že určitý kupec žádal za zhotovení určitého zboží nebo za určitou změnu; že ostatně jest všeobecně uznáno a ve čl. 271 obch. zákonníka výslovně zákonem stanoveno, že na právní povaze nějakého prodeje ničeho nemění, opatří-li prodatel prodanou věc teprve za účelem prodeje.« Rovněž kladným způsobem zodpověděl soudní dvůr správní k té otázce další, je-li obchodník konfekční oprávněn bráti míru při objednávkách oděvu, a odůvodňuje rozhodnutí své tím, »že bráti míru nenáleží ani tak ku zhotovení, jako spíše k objednávce zboží, ježto tím stanoví se jen kvantitavní povaha žádaného předmětu, a že dle toho i dle povahy této manipulace není bezpodmínečně potřebí zvláštních řemeslných dovedností a že nelze tvrditi, že by tato manipulace náležela k činnostem živnostenským, kteréž výlučně vyhraženy jsou individuím řemeslně vzdělaným, jakož se též nikomu nebrání, aby si sám vzal míru žádaného kusu oděvu a udal ji řemeslníkovi (rozh. ze dne 23. února 1888 č. 563 sb. »Budwinski« č. 3946 a ze dne 21. července 1888 č. 2069 sb. »Budwinski« č. 4179).

Vyrábitelé zboží konfekčního vedli si stížnost, že prý citelně se snižuje výrobní cena onou zprostředkující činností obchodníka, jemuž se konfekční kus odvádí. Stížnost tato jest částečně důvodna, ježto není pochyby o tom, že by výrobce konfekčního zboží dodávaje výhradně výrobky své přímo soukromým zákazníkům mohl docíliti daleko výhodnější ceny za práci svou, nežli se tak státi může za poměrů svrchu vylíčených. Obchod konfekční vznikl od dob svobody živností a jen zásluhou její, a domohl se v této periodě takového významu, že v létech 1880—1884 páčila se cena zboží z oboru tohoto vyvezeného ročně na 5—10 milionů zlatých. Vláda zamýšlí současně s chystanou osnovou živnostenské novely podati radě říšské též návrh na jakési upravení živnosti konfekční, resp. na přesné odloučení konfekční výroby od konfekčního obchodu.

Živnost košíkářská.

Živnost košíkářská jest živností řemeslnou; pokud se odnáší košíkářství k obyčejným domácím a hospodářským potřebám, byla již ode dávna předmětem průmyslu domácího. Naproti tomu jest košíkářství ve městech a městysech, zabývající se výrobou jemnějšího zboží a umělých předmětů, provozujíc zaměstnání toto výhradně a po živnostensku, od dob dávných řemeslnou živností podléhající předpisům řádu živnostenského (obch. a živn. komora celovecká); za svobodnou živnost dlužno považovati výrobu hrubě pletených prací z vrbových prutů, dále košatiny a pod. předměty pro potřeby hospodářské (obch. a živn. komora v Praze). Zhotovování košů na krmení spadá v oprávnění košíkářské živnosti, jež prohlášena za živnost řemeslnou (obch. a živn. komora linecká). Zhotovovati židle rákosové oprávněni jsou košíkáři.

Košíkáři a obchodníci zbožím košíkářským nejsou oprávněni prodávati kartáče a smetáky (košťata) z rýžové slámy (obch. a živn. komora pražská). Zvláštní odborná učiliště pro košíkářství zřízena jsou v Bleistadtu, ve Foglianu, v Žamberku a Žaze, dále i košíkářské oddělení při odborné škole pro obrábění dřeva v Kimpolnuku; odchodné vysvědčení těchto

odborných škol, pokud se týká, absolutorium ze zmíněného oddělení v Kimpolnuku nadáno jest po nařízení min. obchodu ve shodě s min. kultu a vyučování ze dne 26. července 1899 č. 134 ř. z. zvláštní právní mocí, nahražujíc totiž samo o sobě průkaz způsobilosti k živnosti košíkářské, takže dotyčná osoba oprávněna jest základem tohoto vysvědčení k nastoupení a samostatnému provozování živnosti košíkářské.

Živnost kovolitecká.

Živnost kovolitecká náleží k živnostem řemeslným.

I. K nejdůležitějším otázkám týkajícím se rozsahu živnosti kovolitecké řadí se otázky tyto:

a) je-li živnost kovolitecká totožnou se živností bronzolitců, pokud se týká, výrobců zboží bronzového, dále

b) pokud sluší tuto živnost ohraničiti od živnosti klempířské, zejména pak, jak daleko dlužno vymeziti živnost kovoliteckou od zvonařství, mědilitců a cínařů (konvářů).

Co se týče předkem té otázky, zda-li ten, kdo prokázal jen způsobilost svoji ku provozování živnosti kovolitecké, má též i způsobilost provozovati živnost bronzovnickou, prohlásila se obchodní a živnostenská komora vídeňská v dobrozdání svém takto: Bronzíři náležejí mezi kovolitce a jelikož mezi kovolitci a bronzíři není podstatného rozdílu, obstarávají kovolitcové sem tam i slévačské práce ze spěže (bronzu), a že tedy průkaz způsobilosti pro jednu z těchto živností opravňuje též provozovati živnost druhou; naproti tomu není živnost zvonařská totožnou se živností kovolitců a mědilitců, jelikož tito poslední pracují jen dle modelů v pískových formách, kdežto zvony většího druhu t. j. od 25 kg. výše utvářeny jsou jen od zvonařů pomocí tvarů ve hlíně, při čemž musí se ornamenty (okrasy) z vosku na formách připojiti. Zvláštní úkol zvonaře záleží v tom, aby vystihl správný ton pro zvony, jelikož zvony musí při celém zvonění vydávati hudební akordy a není s prospěchem zvuku a obtíže působí, má-li se teprve později hlas zvonů spravovati Následkem toho vyžaduje živnost zvonařská vedle zvláštní technické schopnosti i vědomosti hudební, a jest tudíž zjevno, že nelze vykonávati ještě živnost zvonařskou na pouhý průkaz způsobilosti k živnosti kovolitecké nebo řemeslné (srv. sbírku Freye a Mareše). Zvonaři nejsou oprávněni zhotovovati cínové talíře, jelikož přimísením cínu ku zvonovině nezakládá se ještě nikdy oprávnění ku výrobě cínového zboží (obch. a živn. komora innomostská). Všeobecně známo jest, že všude a již v dobách starých cechů zabývali se zvonaři též výrobou stříkaček druhů všelikých; pokud ovšem používali k úplnému provedení těchto svých výrobků v dobách oněch ještě jiných živnostníků, nedá se ovšem dnes již konstatovati (obch. a živn. komora solnohradská). Výroba monogrammů, číslic, korun a pod. ulitých ze směsi olova, cínu a autimonů jeví se býti odvětvím živnosti kovolitecké (obch. a živnost. komora v Praze).

II. Tak zv. potulní cínaři, kteříždto většinou pocházejí z Tyrolska, částečně i z Italie, zabývají se dle konaného šetření pouze správkami a přištipkováním, k čemuž oprávněni jsou tyrolští cínaři na základě nařízen min. obchodu ze dne 23. prosince 1881 č. 2049, cínaři vlaští pak na základě obchodních smluv mezi Rakouskem a Italií uzavřených (obch. a živn. komora v Solnohradě). Proti tomu pozvedli se usedlí cínaři stěžujíce si trpce, že od těch dob, co tato živnost jejich prohlášena byla za ře-